

Mit jelent számomra a parasport, a fogyatékosság?

Napjainkban a fogyatékosság kezd elfogadott lenni, most már egyre befogadóbbak velük az emberek és megbecsülik őket. Számomra ez mindig természetes volt, a szüleim úgy neveltek, hogy az ilyen embereket is teljes értékűnek kell tekinteni, nem illik őket megbámulni, segíteni kell nekik olyan mértékben, amennyire ők ezt szívesen fogadják. A közösségi médiában sokat olvastam egy látássérült fiúról, aki kellő humorral mutatta be a mindennapjait és Gyömbéert, a vakvezető kutyáját. Bár bejegyzései viccesek voltak, mégis sokat tanultam arról, mi számít igazi segítségnek egy ilyen fogyatékkal élő ember életében. Például, hogy a vakvezető kutyát nem szabad kérdés nélkül megsimogatni, illetve nem mindegy, hogyan fogjuk meg egy látássérült karját, ha át akarjuk kísérni az úton.

A XIII. kerületi Gyermek- és Ifjúsági Önkormányzat tagjaként sok fogyatékkal élő embertársammal találkoztam már, szabadidőmben jártam is egy iskolában, ahol megismerhettem sok csodás gyereket. Ami a legszembetűnőbb volt számomra, hogy annyira jószívűek, segítőkészek voltak. Hamar megtaláltuk a közös hangot, mindig nagyon vártuk a következő találkozást. A közös programokat rettentően élveztük, az idő gyorsan eltelt. Szívesen fogadták a számukra új játékokat, korlátaik ellenére megpróbálták magukból kihozni a maximumot. A közös játékok során egyre közelebb kerültünk egymáshoz, a gyerekek egyre ragaszkodóbbá váltak. Bár igyekszünk már ezekre a gyerekekre épként tekinteni, mindig, amikor hazamentem azon gondolkodtam, mennyivel egyszerűbb az én életem. Sokat meséltem a szüleimnek is róluk, ezért is gondolom, hogy érzelmileg mélyen érintett a velük való találkozás. A pandémia sajnos elválasztott minket egymástól, de amint újra lehetőség nyílik, szeretnék velük találkozni. A velük töltött találkozások hatására döntöttem úgy, hogy a közösségi szolgálatomat ott fogom eltölteni.

Anyukám unokatestvére egy mozgásjavító általános iskolában tanít és sok megható történetet mesélt a mindennapjaikról, a közös futóversenyekről.

A szüleim rendszeresen kapnak képeslapokat, olyan emberektől, akik elveszítették a karjukat és szájjal illetve lábbal festenek. Bár ma már nagyon teret hódított az internet, mindig ezeket a képeslapokat küldik el a rokonoknak ünnepek alkalmával. Egy ezek által az emberek által készített naptár van a szobámban is. Tudom, hogy számukra ez az élet a természetes, mégis sokat gondolkodom azon, hogyan tudnék én egy ilyen helyzetben helyt állni.

Számomra a parasport az egy áttörés, megtapasztaltuk, hogy fogyatékkal élő emberek ugyanúgy képesek sportolni, szép eredményeket elérni, mint egy ép sportoló. Lenyűgöznek a parasportolók: kitartásuk, hatalmas akaraterőjük és irigylésre méltó alázatosságuk példaértékű. Megmutatják, hogy szorgos munkával bármit el lehet érni, csak akarni kell. Példaképként lehet rájuk tekinteni, engem is ösztönöznek arra, hogy ha szorgalmasabban dolgozok és mindent bele adok amit lehet, elérem a céljaimat. Akárhányszor láttam ilyen sportolókat, mindig feltűnt optimizmusuk és az, hogy soha nem keseregtek. A sportban fontos a korrektség, ami ezeknél a sportolóknál még szembetűnőbb.

Ha lehet ilyet mondani, még jobban csodálom azokat a sportolókat, akik fényes sikereket értek el az olimpiákon és egy betegség vagy baleset következményeként hátrányos helyzetbe kerültek, ennek ellenére újra talpra álltak és parasportolóként szintén szép eredményeket értek el. Minek köszönhető ez, ha nem a kitartásuknak?

Nagyon örülök, hogy meghallgathattam a „Magyar Parasport Napja” című rendezvényt, aminek köszönhetően veszek most részt ezen a pályázaton. Sokat tanultam a fogyatékoságról, arról, hogy ha ezekről az emberekről

beszélünk, melyek a helyes kifejezések. Szükségesnek tartom, hogy minél többet halljunk erről a témáról és fontossága generációról generációra öröklődjön és amennyiben lehet, erősödjön.

Junghardt Dorina Lili

Szinyei Merse Pál Gimnázium 9.A